

μουρίες πελεκημένες και ξεφλουδιμένες από τις γίδες, και τού έπτε, λιγνύουσα τα μάτια της, σάν να εντίταζε το ύπερπέραν :

— "Αν επιτρέπεται, θά σάς έβλεγα ένα όνομα ποτ τόσο πάει εδώ στον δομίσιο, την αγριότητα της φύσεως, την παρθενία των δασών και την αγριότητα και την ύγεια των λευκονών..."

— Ποι έχετε ίπ' όσων; Πίστε μου.

— "Αρτέμδα να τó πήτε... Είναι τó όνομα της θεάς της γεωργίας, των δασών και των υδάτων, τού έρωτος και της έξοχης!..."

— "Εκείνη τή στιγμή έφτασε κ' ó παππ-Μουτρός, θυμαμένος, γιατί τόν διέκοψαν πάνω στην τελετή, μωτρωμένος γιατί θέλησαν να τού γαλάσουν τή λιτανεία..."

— Χωρίς να χωριτση και καλά-καλά, χωρίς να ευχθή τούς επίσημους ξένους, κάπ έμουύγκρισε μέσ' άπ' τά δόντια του κ' άρχισε τó μιστρώφω φάλλοντας τίς ενχύς άπ' έξω κ' άνακατωτά.

— Κάι τó όνομα αττής; ρώτρησε τέλος.

— "Αρτεμς, έπτε ó νουός.

— "Ο παππ-Μουτρός πλησίασε στην κολυμπήθρα και ψαλιμόησε :
— Βαπτίζομεν τήν δούλην τού Θεού, "Αρτεμην...
— "Αρτέμδα, τού ψιδύρισε, διορθώνουσα, από πίσω, ή κυρία Διδασκάλου.

— Βαπτίζεται ή δούλη τού Θεού, "Αρτέμδα...
— "Αρτεμς, ξαναψιδύρισε πάλη, διορθώνουσα από πίσω ή κυρία Διδασκάλου.

— "Ο παππς άρχισε να φουσώνει.
— Βαπτίζομεν τήν δούλην τού Θεού, "Αρτεμην...
— "Αρτέμδα, ξαναδιώρρωσε ή κυρία Διδασκάλου.

Τότε παιά ó παπα-Μουτρός, φορτικομένος με τούς άσεβεις αυτούς που ήσαν από τó πρωί και τού γάλαουα την τελετή τής καταδύσεως, θυμισμένος και με τήν κυρία Διδασκάλου, άβραζε τó παιδί από τó ένα πλάσι, σάν αγία τού γάλακτος, κ' άδιαφορώντας για τά ζερωνήτά του, γύρισε άγριεμένος και τής φώναξε :

— Δέν μοι λές, κυρά μου, σε παρακαλώ... Μυστήριό κάνουμε εδω, ή παίζουμε τήν κολαυθιά...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΗΡΩΕΣ

Η ΘΥΣΙΑ ΕΝΟΣ ΔΑΝΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

'Εδω και κάμποσα χρόνια, στη νήσο Φιοιά της Λανίας, ζούσε ένας τίμος νοικοκύρης, όνομαζόμενος Χέλι, ó όποιος, άν και δέν ήταν άρετά επιρρός, ύποτρωζε δσο μορπούσε τούς δυστυχιμένους και φτωχούς ανθρώπους. Γι' αυτό όλοι οι συμπαιρωτές του τόν άγαπούσαν και τόν εκτιμούσαν.

Μιά μέρα έτυχε να πάσει στο χωριό τού Χέλι πυρκαϊά, ή όποια, έπειδή φουούσε δυνατός άέρος, άποτέρωσε σε λίγη ώρα άρετά σπίτια, άπειλώντας από στιγμή σε ό στιγμή με τήν ίδια καταστροφή και τ' άλλα. 'Ο Χέλι, ó όποιος έργαζόταν εκείνη τήν ώρα στά χωράφια του, μόλις είδε από μακριά τίς φλόγες, άβραε άμέσως τά βωδία του κ' έτρεξε στο χωριό. Μόλις έφτασε εκεί, έμαθε ότι τó σπίτι του κινδύνευσε να καίη και ότ μόλις τού έμενε καρός για νά όσση τά πράγματά του.

— Τό σπίτι τού γείτονα μου τί γίνεται; ρώτησε άνυπόμονα ó χωρικός.
— Κι' αυτό κοντεύει να καίη, τού άπάντησαν όί άλλοι χωρικοί.

Μόλις άκουσε τήν άπάντηση αυτή ό χωρικός άρχισε να τρέξη με περισσότερη ταχύτητα και σε λίγο βρισκόταν μπροστά στο σπίτι τού γείτονα του. 'Επειδή όμως βρήκε τήν πόρτα κλειμένη, άναρωχηθήκε άπ' τόν τοίχο και κατάθωσε να μη μέσα από τó παράθυρο.

"Όλοι όσοι παρακολούθουσαν τή σκηνή αυτή, έβλεπαν κατάπληκτοι με τó θάρρος και τήν αυτοθυσία τού χωρικού, ó όποιος έξέθετε τή ζωή του σε τέτοιον κίνδυνο, χάριν τού γείτόνου του, στη στιγμή μάλατα που τó σπίτι του καγόνταν.

Έντομεταξύ δλόκληρο τó κτίριο έχε περικυλωθή από φλόγες, τά Ξύλα έφταναν και ή στέγη ήταν έτοιμη να πέση. "Αξαφνα ή πόρτα άνοιξε και μέσ' άπ' αυτή προβάλε ό Χέλι, κρατώντας στην άγκαλιά του έναν άφροστο γέρο, τυλιγμένο μέσα σ' ένα σεντόνι.

— Να ποιά ήθελα να όσωσ, φώναζε στους συγχωριανούς του. Τώρα είμαι εύχαριστήμενος άπ' τόν έαυτό μου. 'Ο δυστυχιμένος ó γείτονας μου βρισκόταν από μέρες στο κρεβάτι και δέν περιέμενε από κανέναν άλλον βοήθεια, παρά μονάχα από μένα. Τή στιγμή που μπήκα, ή φωτιά έχε φτάσει ως τó κρεβάτι του, ό καρπός έκόντευε να τόν πιείη κ' ένα δοκάρι κρεμιόταν επάνω άπ' τó κεφάλι του, έτοιμο να πέση κάτω από στιγμή σε στιγμή...

Μόλις ό Χέλι επρόφερε τά τελευταία τó λόγια, ή στέγη σωριάστηκε με πάταγο. Συγχρόνως όμως, μαζί με τó σπίτι τού γείτονα του, έχε και ή τó δικό του σπίτι μαζί με όλα τά πράγματά του.

'Η Δανική Κυβέρνησης, μόλις έμαθε τó κατόρθωμα αυτό τού Χέλι, τού προσέφερε, ως δείγμα τής ευγνωμοσύνης, ένα άσημη κόμ-πελλό γεμάτο νομίσματα. 'Απάνω στη λαβή τού κυπέλλου έχε χαραχθή ένα στεφάνι, στά πλάγια του δε δυό επιγραφές, ή όποιες άνέφεραν τή γενναία του πράξη. Και οι συγχωριανοί του όμως τόν άποζημίωσαν πλουσιοπάροχα για τίς ηήμες που έχε ύποστητ κατά τήν πυρκαϊά και τού φέρωνταν από τότε με περισσότερο ά-κόμη σεδασμό.

A. O. Δ. O.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ένα δαιτελέγιο για... τούς λεγίους !

Είπε γνωστόν ότι ó Βίκτωρ Ούγκώ, ó μεγαλοφυής ποιητής τούσων άριστοφυμηάτων, άπέθανε σε βαθύ γήρας, διατηρώντας ως τίς τελευταίους στιγμές άξέρωτες τίς πνευματικές του δυνάμεις. Κάποιο Παρισινό περιόδιο δημοσίευσε τελευταία τήν τακτική διαίτα, τήν όποια άκολουθούσε άπαράβατος σε όλη του τή ζωή ó συγγραφεύς τών «Αθλιών». Για τó περιεργο τού πράγματος τήν παραθέτουμε εδω δλόκληρη, όπως τήν έγραψε ó Ούγκώ :

Όχι τó τó πρωί.—Σπρωθήτε άπ' τó κρεβάτι και κάνετε ένα λουτρό. Προσέχετε όμως να ένε το νερό χλιαρό, γιατί άν ένε ψυχρό βλάπτει τούς νευροπαθείς και τούς άρθρικούς. 'Επίσης τó λεγόμενον αντουσ' δέν πρέπει να διαρκή επί πολλή ώρα, άλλα να γίνεται γρήγορα.

'Εννιά.— Προγευματίοτε με δυό αυγά άβραστα ή έλαφρά βρασμένα και με μισό φλυτζάνι καφέ. Μπορείτε κατόπιν να καντίσετε κ' ένα τοιάγο.

'Εννιάμιση.— Αρχίστε τήν έσραγία σας και τελειώστε στις δώδεκα. Αυτές ή ώρες ένε ή πιο κατάλληλες για τήν πνευματική άνασχόληση, έπειδή διατηρούν τó πνεύμα διαγές.

Δωδεκάμιση.—Η ώρα τού γεύματος. Προτιμάτε πάντα να τρώτε αυγά και ψάρια, μην πίνετε δε κατά τή διάρκεια τού φαγητού. "Αν σάς περάζη ó καρφς, πίετε βίστερα από τó γεύμα ένα ποτήρι κρασί ή άλλο τονιστικό ποτό.

Μετά τó φαγητό χροαίζεται τελεία άνάπαυση. Ξαπλωθήτε άνίητος σ' έναν καναπέ και μείνετε μισή ώρα σ' αυτή τή στάση, προσέχοντας να μην ένοχλήτε καθόλου τó στομάχι. Στο διάστημα αυτό μπορείτε να διαβάσετε κάτι, πολύ έλαφρό όμως, τερπνό και εθίμο. "Αμα περάση ή μισή ώρα τής άναπαύσεως, έχετε τó δικαίωμα να καντίσετε, άλλα όσο μπορείτε λιγότερα τσιγάρα και όχι δλόκληρα.

"Υστερα άπ' αυτό πρέπει να κάνετε έναν περίπατο. "Αν δέν μπορείτε να βγίτε σ' έξοχή, τρυγίζετε στο όρμιο και χροαίετε με τόν όρμιο, σκεπτόμενοι τί θα γράψετε τήν άλλη μέρα.

Τό βράδι φροντίστε πάντα να ειοτε προσκαλεόμενοι σε δείπνο φιλικό και ηγαίνετε ταχτικά στο θέατρο. "Ακόμη ένε άσπαρήγιο να μη διαβάσετε στο κρεβάτι και να κοιμάστε πάντα έστερα άπ' τά μεσάνυχτα.

Αυτή ένε ή συνταγή, τήν όποια άκολουθήσε πιστότητα σε όλη του τή ζωή ó Βίκτωρ Ούγκώ, κατά σύσταση φίλου του διακεκρωμένου ιατρού. "Όσοι λοιπόν εκ τόν λοίλων μας θέλουσιν να τού μιούσουν τήν πνευματική παραγωγή ή τοιάχριστο να τόν φτάσουν στα χρόνια, δέν έχουν παρά να τή δοκιμάσουν. Τι θα χάσουν άλλωστε; Είνε τόσο εύκολη στήν έφαρμογή, καθώς βλέπετε... *

— Για να γίνης μέγας και πολύς ή... τρελλός και κακομοίρης !...

Για να γίνης πλούσιος: Φύλαξε τά χροήματά σου και μην άκοψή τή συνείδησί σου και τήν καρδιά σου.

Για να γίνης σοφός: Φάγε, κοιμήσου και μη μιλάς.

Για να γίνης δημοφιλής: Σίγνάζε στις μεγαλειότερες εκκλησίες, σ'όλους τούς φιλανθρωπικούς συλλόγους και σε κάθε τελετή κ'έσορτή.

Για να γίνης άξιοσέβαστος: Παραδέχου τίς γνώμες τών άλλων και μην έχεις ποτέ διικές σου.

Για να λάθης δημοσία θέα: Γίνε μηχανή.

Για να γίνης φτωχός: Έσο τίμος και μην παρέχης ύπόνοιες.

Για να γίνης τρελλός: Λέγε τίς άτομικές σου γνώμες, άδιαφορώντας για τίς γνώμες τών άλλων.

Για να γίνης δυστυχής: Δημιούσων έργα σου.

Για να γίνης σκυφοάντης: Βγάλε έφημερίδια και πές σ' όλους τήν άλληθια!...

Τό Ευαγγέλιο, επί τού όποίου ή βασιλεία της 'Αγγλίας θίνου τον όρχο τής στέφρας, φυλάγεται σε ιδιαίτερη βιβλιοθήκη και ένε χειρόγραφο γραμμένο πάνω σε πάπυρο.

Τό δέσμιό του ένε επίσης άπλόιστο. Δυό λεπτές σανίδες, σκεπασμένες με δέμα, άποτελούν τó κάλυμμά του. Τέτοια δέσματα βρίσκει κανείς και στά παλαιοβιβλιοπωλεία τών 'Αθηνών κάτω-κάτω.

Στήν 'Αγγλία ύπόρχει κ' ένα άλλο περιεργο παμπάλαιο βιβλίο. Αυτό δέν ένε ούτε έντυπο, ούτε χειρόγραφο. Κάθε γράμμα τού κειμένου του ένε κομμένο από τó φύλλο ενός δέντρου και κολλημένο επάνω σε χρωματιστό χαρτί. Τό βιβλίο αυτό διαβάεται πολύ-πολύ εύκολα.

"Αρπάξε τó παιδί από τó πόδι"

